

til Udførelse. Jeg har forstaaet, at den højtærede Forsvarsminister har været ret velvillig stemt overfor dette Forhold. Jeg tror, at hvis man ordnede Redningsmandskabernes Pensionsvæsen paa en baade tidssvarende og fornuftig Maade, vilde man undgaa, at alt for mange for gamle Folk vedblev at gøre Tjeneste i Redningsvæsenet. Det er nemlig ikke heldigt, der trænges der til en Mand med fuld Arbejdskraft. Jeg vilde ikke finde det naturligt, om man, med den lave Betaling, Redningsmændene faar, naar de blev 50 eller 55 Aar, eller hvilken Alder man nu vilde sætte, ganske roligt gav dem deres Afsked og lod dem faa f. Eks. 200 Kr. om Aaret. Jeg vil indrømme, at det vilde være en rent uforholdsmæssig Pension, naar henses til Lønningen, men netop fordi denne er saa lille, og de er udsatte for saa meget, synes jeg, man skulde yde dem en Paaskønnelse, naar de en Gang er færdige med at gøre aktiv Tjeneste i Redningsvæsenet. De har ogsaa i sin Tid søgt om Lønforhøjelse — en Løn af 15 Kr. om Maaneden er jo ikke nogen særlig høj Løn. Deres Motivering var, det vil jeg indrømme, ikke saa heldig, som den kunde være, idet de henviste til Dyrtiden som Grund til, at de søgte Lønforhøjelse, idet Dyrtiden ogsaa er kommet dem til gode i Form af betydeligt højere Fiskepriser. Men alligevel forekommer det mig, at der er ikke saa lidt Grund for dem til at søge Lønforhøjelse, særlig paa de Egne, der ligger i Nærheden af Havnene. En Mand, der staar ved Redningsvæsenet, kan ikke drive Kutterfiskeri, han kan ikke tage bort og fiske med Kutter fra Esbjerg, Lemvig eller Skagen, thi han kan ikke med en Skagenskutter sejle til Esbjerg og ligge der i flere Dage eller Uger samtidig med, at han er ansat ved Redningsvæsenet. Det betyder, at Redningsmandskaberne maa holde sig til Kystfiskeriet, og selv om dette er betydeligt mere lønnende nu end i Fortiden, lider de dog derved et ret betydeligt Tab. Jeg vil derfor ogsaa henstille det til velvillig Overvejelse, naar man en Gang kommer til at drøfte disse Sager.

Jeg vil gerne ved samme Lejlighed sige den højtærede Forsvarsminister en Tak, fordi han nu atter og atter søger Bevillinger paa Finansloven til Motorredningsbaade. Det glæder mig, at man nu er blevet fortrolig med, at de kan bruges og bruges med betydelig mere Nytte end de gamle Redningsbaade. Det vilde maa-ske være heldigt, om man fremmede Byg-

ningen af disse Baade i alt Fald saa meget, at man fik dem alle de Steder, hvor der er naturlige Anlæg til, at de kan bruges. Der er f. Eks. ved Vorupør ikke nogen Motorredningsbaad i Redningsvæsenets Tjeneste, skønt jeg ved, at Redningsmandskabet der stærkt ønsker det. Jeg vil haabe, at man har tænkt at anbringe en af de nye, som man nu bygger, der.

Saa vil jeg rette et Spørgsmaal til samme højtærede Minister angaaende vort Redningsmateriel i det hele. Vi forbavses over, at Verden gør Opfindelser, som ikke noget Menneske har tænkt sig eller drømt om kunde lade sig gøre, og alt til at ødelægge. Jeg vil spørge, om man kender nogen, der spekulerer paa at gøre Opfindelser i Redningsvæsenets Tjeneste, og i det hele, om Redningsvæsenets Ledelse gør noget for at fremskaffe Opfindelser til Redning af Mennesker. Det forekommer mig, at det ikke var saa unaturligt, om man ogsaa med Hensyn til Redningsvæsenets Materiel, der med nogle Ændringer saa nogenlunde har holdt sig gennem to Menneskealdre, søgte at tage Snildet og Opfindsomheden i sin Tjeneste. Man kan jo ikke kommandere Mennesker til at gøre Opfindelser, men det var vel ikke umuligt, at man, hvis man virkelig anstrengte sig for at faa gjort Opfindelser paa det ene eller det andet af de forskellige Omraader, hvor Redningsvæsenet trænger til det, kunde naa ikke saa lidt frem. Jeg synes, det var paa sin Plads, om man gjorde det. Man kan ikke tænke sig, at det er tidsvarende, at man bruger nogenlunde det samme Materiel nu som for 50—60 Aar siden.

Saa har jeg kun til sidst at gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Trafikminister. Hvis Bladene taler sandt — og jeg haaber, de gør det i dette Tilfælde —, er der Udsigt til, at man faar forelagt et Lovforslag om Løsningen af Vestkysthavnespørgsmaalet. Jeg haaber, det er sandt, og jeg vil derfor benytte Lejligheden til at rette en Tak til den højtærede Trafikminister, fordi han agter at forelægge et saadant Lovforslag. Da vi i sin Tid drøftede denne Sag ret indgaaende og grundigt her i Salen, var den højtærede Minister i meget stærk Tvivl om, hvorvidt de Tal, der den Gang førtes frem, tilnærmelsesvis vilde vise sig at holde Stik. Den højtærede Minister var berettiget til denne Tvivl, fordi de Tal, der var stillede ham til Raadighed fra de sagkyndiges Side, viste et helt andet Resultat end det den Gang fremførte. Jeg erindrer, at den højtærede Minister udtalte, at han nærede sin meget